

Tay năm

Tay bông

ác giả: Bí Ngô 「Bingothanhthien.wordpress.com
Facebook.com/bingothanhthien

Table of Contents

Mục lục

Tay Nắm, Tay Buông

Mộng Vàng Sơn

Sơ Lược Lịch Sử Giai Đoạn Lý- Trần

Mục lục

Tay Nắm, Tay Buông

Mộng Vàng Sơn

Sơ Lược Lịch Sử Giai Đoạn Lý- Trần

TAY NĂM, TAY BUÔNG

Bí Bút Bông
www.dtv-ebook.com

Tay Năm, Tay Buông

Tác giả: Bí Bút Bông

Ta còn nhớ, nguyên tiêu năm ấy Thăng Long rét đậm.

Phụ hoàng biết ta thích ngắm trăng nên sai bọn cung nữ chuẩn bị rất nhiều than đặt ngoài hiên, trên bàn còn đặt loại mứt mơ chua chua ngọt ngọt mà ta thích nhất. Tiếc rằng, trăng chưa kịp tỏ, trời đã đổ mưa.

Ta ngồi trong lòng phụ hoàng, chán nản vân vê vạt long bào của người một hồi rồi ngủ quên lúc nào không biết. Đến khi người vỗ vỗ nhẹ vào má ta, gọi ta dậy, mẫu hậu và hoàng tử Ngọc Oanh cũng đã về phòng tự lúc nào.

Rốt cuộc, trăng nơi vườn đào đêm đó tròn thế nào, sáng thế nào, chỉ có mỗi ta và phụ hoàng biết được.

...

Thiên hạ đều bảo phụ hoàng điên. Nhưng ta biết, người rất tỉnh.

Quá tỉnh, nên mới phải dẫn vật giữa sự tồn vong của dòng tộc và sự tồn vong của quốc gia. Quá tỉnh, nên dù hận kẻ đã làm tan nát gia đình mình đến thấu xương, nếu kẻ ấy tay không đứng trước mặt người, người vẫn chọn không giết hẳn.

"Phật Kim, họ Trần toàn một lũ tâm địa rắn rết, con nhớ dùng xong phải diệt." Lần cuối cùng ta được phép đến thăm người, người chỉ kịp lên nói

nhỏ vào tai ta vồn vện một câu như thế. Sau đó, lặng lẽ bước đi giữa làn khói nhang mờ ảo, như cách mà người vẫn xuất hiện trong giấc mơ của ta mãi về sau.

Phụ hoàng, trong đám người họ Trần đó, người có biết không, có cả mẫu hậu mà người yêu thương nhất, và còn có cả Trần Cảnh... của con.

*

Lần đầu tiên ta nhìn thấy Trần Cảnh thật ra không phải khi hắn được đưa vào hầu ta rửa mặt, mà là lúc hắn lẻo đẹo đi theo Trần Liễu vào cung chờ gặp hoàng tử Ngọc Oanh một năm trước đó.

Hoàng tử rất giống mẫu hậu, từ bé đã xinh đẹp hơn người. Thanh tao như mai, rạng rỡ như đào. Nhìn hoàng tử múa, sẽ chẳng ai dám nghĩ đó chỉ là một đứa trẻ vừa tròn tám tuổi.

Trần Liễu ngậy người, Trần Cảnh cũng ngấn ngơ.

Ta đứng trên lầu cao, nhẹ nhàng tung hoa xuống làm một màn kết thúc vũ điệu nghệ thuật ấy. Mọi người vỗ tay tung hô, vây lấy hoàng tử mà buông lời tán thưởng.

Chẳng hiểu sao, lúc ấy, ánh mắt hắn lại hướng về ta, dán chặt vào ta.

...

Có lẽ sau này nhận ra ta, biết ngày ấy mình thất kính, nên mỗi lần được gọi vào hầu hắn lại cúi gầm mặt xuống, nói gì cũng lí nha lí nhí.

Hắn càng khép nép, ta càng tìm cách trêu chọc hắn. Khi tạt nước, khi nắm tóc, lúc lại ném thứ gì đó vừa tay như khăn trầu về phía hắn. Những lần như thế, chẳng bao giờ hắn dám phản kháng ta, cùng lắm chỉ quỳ sụp

xuống lạy ta, nhỏ giọng hỏi: "Bệ hạ có tha tội cho thần không?" Ta cười ngất, vung tay áo: "Tha tội cho người."

Dường như suốt những ngày tháng khoác tấm long bào nặng nề ấy, niềm vui của ta chỉ có bấy nhiêu thôi.

Nghĩ lại, ta cũng không rõ ngày ấy mình chờ đợi điều gì. Sự cam chịu của hãn dưới uy quyền của nữ chúa là ta, hay là...

Ánh mắt ấy, như một năm về trước?

...

Hãn cứ im lặng mãi như thế, dần dần cũng chẳng khác món đồ chơi mặc cho ta đùa bỡn. Ta chán hãn, gọi người khác vào hầu. Gọi kẻ khác rồi, lại tự hỏi: 'Đứng ngoài đó, không bị ta hiếp đáp nữa, hãn có mừng không?'

Từ ngày phụ hoàng rời khỏi hoàng cung, người trong cung vẫn thường lén nhau to nhỏ xàm xì. Họ nói: mẫu hậu ta gian dối với tiền điện chỉ huy sứ Trần Thủ Độ. Ta ghét lắm. Nhìn thấy cung nhân nào tím tím, ta liền phạt đánh mười roi. Dần dần trong cung cũng không còn ai dám nói xấu mẫu hậu ta. Ta cứ tự cho mình giỏi, không hề biết rằng, kẻ khiến họ thật sự im miệng không phải là ta.

Ta không đáng yêu bằng hoàng tử, cầm kì thi họa cũng không bằng. Thế nhưng bức tranh vườn đào của ta lần đó so với bức tranh của hoàng tử lại được họa sư khen ngợi hết lời. Ta vui lắm, cầm bức tranh chạy một mạch ra vườn định khoe với mẫu hậu, định nài nỉ người cho ta gặp phụ hoàng. Không ngờ, ngay tại chốn vườn đào thần thánh của ta, nơi ngày nào một nhà bốn người chúng ta hạnh phúc sum vầy, người mẹ xinh đẹp đáng kính của ta lại đang gục trên vai người đàn ông khác.

Đó là lần đầu tiên ta thật sự muốn giết một người.

Ta định chạy ra, định xô hai người ấy, nhưng lại bị một bàn tay mạnh mẽ kéo ra sau bụi rậm. Hăn bịt chặt miệng ta, nhìn thẳng vào mắt ta. Như xót thương, lại như run sợ. Như ra lệnh, lại như nài nỉ.

Ánh mắt ấy, cả cuộc đời này, ta mãi mãi không quên.

...

Trần Cảnh thật sự rất ít nói. Trước đây ta cứ tưởng hăn không lên tiếng là vì hăn sợ ta. Sau này, ta mới hiểu, hăn vốn là người trầm mặc, dường như già trước tuổi.

Ngay cả lúc trên đại điện, bị ta bất ngờ giăng lại tấm long bào mà ta ghét cay ghét đắng, hăn cũng không hề tỏ ra hốt hoảng. Chỉ kiên nhẫn luồn tay dưới tấm long bào, giật giật nhẹ tay áo của ta, nhìn ta bằng ánh mắt khẩn khoản ngày nào.

Ta không hề biết, thứ ta buông tay ngày ấy không chỉ là một tấm áo...

Mà là cả giang sơn tổ tiên ta đã truyền lại suốt chín đời.

Là hy vọng mong manh duy nhất của phụ hoàng ta.

Dù sau này mỗi lần gặp ác mộng, Trần Cảnh vẫn ôm đờ dành ta: "Lúc ấy nàng chỉ là một đứa trẻ, làm sao đối phó nổi thái sư, nàng không có lỗi." Ta vĩnh viễn không thể tha thứ cho bản thân mình.

*

Trần Cảnh lên ngôi, mọi thứ xung quanh ta đều thay đổi. Giống như một trận cuồng phong ập đến, cuốn trôi tất cả những thứ từng một thời quen thuộc với ta.

Ta dần dần nhận ra thời thế, học cách tỏ ra an phận, làm một hoàng hậu đoan trang hiền thực.

Mỗi lần đến chỗ ta, Trần Cảnh vẫn thường kể chuyện trong triều, không rõ là muốn thăm dò, hay muốn bù đắp cho ta chút cảm giác làm hoàng đế. Ta tỏ ra lãnh đạm, chăm chú vẽ tranh, nhưng cũng không cản hẳn. Hẳn đến rồi đi như một thói quen. Còn đối với ta, tất cả cũng chỉ là gió thoảng mây bay.

Đêm đầu tiên của đời người con gái, ta nuốt nước mắt vượt qua cơn đau xâu xé ấy, trong lòng chỉ nghĩ đến việc phải sinh cho họ Lý một hoàng nam. Trong cơn nửa mê nửa tỉnh giữa đêm khuya, không rõ là mơ hay là thực, ta cảm nhận được bàn tay Trần Cảnh đang nắm lấy tay ta rất chặt, nói như thì thầm với chính mình: "Phật Kim, ta nhất định sẽ bảo vệ nàng."

...

Ngày ta nhận được tin gần trăm sinh mạng tôn thất họ Lý gặp nạn ở Hoa Lâm cũng là ngày Trần Thịnh ra đời.

Tám tuổi, ta đấu không lại Trần Thủ Độ. Mười bốn tuổi, vẫn đấu không lại Trần Thủ Độ.

Sinh một đứa con mà cũng toan toan tính tính, rốt cuộc ta tay trắng. Nhìn đứa trẻ mềm oặt sinh thiếu tháng lạnh dần trong tay mình, trời đất quanh ta như sụp đổ, chỉ hận người chết đi sao không phải là ta.

Ta nằm trên giường, nhắm mắt, chờ đợi phụ hoàng trở về dẫn ta đi. Phụ hoàng rồi cuối cùng cũng đến, cuối cùng cũng nắm lấy tay ta, nhưng ngay lúc đó, lại có một bàn tay khác thành linh giữ lấy tay ta, rất chặt.

Là bàn tay ngày ấy bên góc vườn đào, là bàn tay ngày ấy sau đêm xuân vấy máu.

Ta đứng sững lại.

Dần dần, chậm rãi, quay đầu.

...

Ta từ cõi chết trở về, chỉ còn lại nửa sinh mạng, lay lắt sống qua ngày. Năm năm trôi qua, kết quả vẫn là một cây không trái.

Giờ đây, đêm đêm, ngoài phụ hoàng đến trách ta, tổ tiên đến trách ta, còn có gần trăm oan hồn tôn thất họ Lý đến trách ta. Họ mắng ta mang hai trăm năm cơ nghiệp của dòng tộc dâng lên tay giặc, họ mắng ta thân gái vô dụng, ngay cả sinh một người nối dõi cũng không xong.

Ta thức trắng, Trần Cảnh cũng chỉ dám ngủ chập chờn. Ngày qua ngày, những lần hăn đến chỗ ta cũng thưa dần.

Cho đến một hôm, hăn đẩy cửa loạng choạng bước vào phòng ta, say khướt.

Hăn xiết chặt lấy ta, vỗ vập hôn ta, nụ hôn nồng mùi rượu. Trong vị tanh của máu, dường như có cả thứ vị mặn mà ta vẫn âm thầm nuốt xuống từng đêm.

Tim ta run rẩy.

Suốt mười mấy năm qua, dù có bao nhiêu sóng gió, hăn cũng chưa bao giờ lộ ra sự yếu đuối trước mặt ta.

"Họ bắt ta phải bỏ nàng, bắt ta phải cưới hoàng tử của nàng." Giọng hăn nghẹn lại, hơi thở dồn dập như cơn lũ chờ chực nghiền nát bờ đê. "Đi, chúng ta rời khỏi nơi này. Phật Kim, đi theo ta...đi theo ta..."

Ta gục đầu vào ngực hăn, khóc oà lên.

Không có đế vương, không có hoàng hậu. Ta và hăn chỉ là hai đứa trẻ, chịu không nổi tù túng ngột ngạt nghèo, chịu không nổi sự chèn ép từ những kẻ mang tiếng họ hàng.

Trần Cảnh nắm lấy tay ta, bước ra ngoài dưới cái giá lạnh của đêm tháng giêng, băng băng dắt ta đi giữa những ánh nhìn hoảng hốt.

Hận thù, trách nhiệm...

Bỏ hết tất cả...

Bỏ hết...

Chỉ cần hân, chỉ cần ta.

*

Chân trời ấy cuối cùng chỉ là một giấc mộng hão huyền.

Ta bị đưa khỏi hoàng cung, giam lỏng. Trần Liễu khởi binh. Trần Cảnh bỏ lên Yên Tử, toan đoạn hồng trần. Giăng qua giăng lại, Trần Thủ Độ vẫn một tay che trời.

Ta đứng bên cửa sổ, nhìn đoàn xa giá chậm chậm trở về cung mà cười ngất. Kẻ giúp người đàn ông ấy giày xéo lên niềm hạnh phúc nhỏ bé của ta hôm nay nào có phải ai xa lạ!

Tình vợ chồng?

Tình mẫu tử?

Thật là rẻ mạt!

...

Lòng người đổi thay, lời thề hẹn cũng như gió cuốn. Đối với chốn hoàng cung vô nghĩa bạc tình tanh nồng mùi máu ấy, ta cũng chẳng còn chút gì lưu luyến.

Nương nhờ cửa Phật, lẳng lẳng gõ mõ, lẳng lẳng tụng kinh. Nhiều đêm giật mình thức giấc, ta mơ hồ cảm giác như có bóng người lấp ló đâu đây, nhưng nhìn đi nhìn lại vẫn là một màn đêm thăm thẳm.

Ta nhắm mắt lại, tự cười khẩy chính mình: Vọng tưởng. Kẻ ấy từ ngày trở lại hoàng cung, đã lần nào đến gặp ta đâu?

Ngay cả lúc Trần Thủ Độ lấy cớ ta chứa chấp phản loạn để dẫn lính đến bắt ta, hẳn vẫn không thấy bóng. Chỉ có người chị bụng mang dạ chứa bầm sinh yếu đuối của ta, người chị sợ chó sợ sâu thở nhỏ ta vẫn thường che chở, run run đứng chắn trước cửa, dùng sinh mạng của chính mình để bảo vệ ta.

Quân lính tản đi.

Chị em ta ôm nhau khóc.

Nước mất, nhà tan. Hoàng hậu công chúa chẳng qua cũng chỉ là bèo trôi nước cuốn.

Từ lâu mẫu hậu đã bỏ rơi chúng ta rồi.

Quay đi ngoảnh lại, họ Lý này rốt cuộc chỉ còn mỗi chị em ta.

...

Năm năm tháng tháng, hoa nở hoa tàn.

Ta ngày đêm vùi đầu trong kinh kệ, không nhắc chân nửa bước ra khỏi phủ. Chiếc bóng ngày nào dường như thỉnh thoảng vẫn lướt qua lướt lại giữa khuya, chỉ là thừa thớt hơn xưa, chậm chạp hơn xưa.

Bình biến, giặc giã, thế sự bên ngoài bức tường kia cứ biến đổi không ngừng.

Quan gia rời khỏi kinh thành, quan gia thống lĩnh đại quân, quan gia chiến thắng trở về...

Ta hận mình, hận mình suốt hai mươi năm miệt mài tụng kinh gõ mõ, tạp niệm vẫn hoàn tạp niệm. Ta càng cố quên, ánh mắt ấy, bàn tay ấy lại càng hiện lên rõ rệt đến đớn đau trong tâm trí của ta.

Trước lúc nhắm mắt, hoàng tử đã khuyên ta hãy chấp nhận, hãy thứ tha, nhưng vết thương ấy trong lòng ta mỗi một ngày trôi qua lại vẫn đau như thuở ban đầu. Ta không buông tay được.

Lòng ta vĩnh viễn không buông được.

Họ Trần thay họ Lý đã hơn ba mươi năm. Nay vua dân trên dưới một lòng, ngay cả vó ngựa của quân Mông Cổ khét tiếng cũng phải chần chừ lùi bước. Ta còn có thể làm gì?

Những toán quân cuối cùng ẩn trên núi ta cũng ra lệnh giải tán rồi. Khôi phục họ Lý ngay từ đầu đã là một ý định viễn vông cố chấp.

Cửa Phật không thể bước vào, nợ hồng trần không cho ta thanh thản, chỉ bằng ta tự hoá kiếp cho mình.

Nếu có kiếp sau, chỉ mong làm chim làm cá, cả đời thành thoi mà sống.

Nếu làm người, ngàn vạn lần đừng gặp lại cố nhân.

...

Dưới hoàng hôn, ta trầm mình vào làn nước ấm, chờ phụ hoàng dang tay gọi ta đến, chờ hoàng tử mỉm cười đứng vẫy chào ta. Cảnh tượng này ta đã nhìn thấy trong mơ rất nhiều, rất nhiều lần.

Vậy mà, đến lúc ta tưởng như mình đã rũ bỏ tất cả gánh nặng của kiếp này, từ phía sau, một bàn tay thô ráp lại vươn tới giữ chặt lấy tay ta. Tim ta

đông cứng lại, ngỡ ngàng quay đầu nhìn người ấy.

Không phải Trần Cảnh.

Dù hai mươi năm cách biệt, ta vẫn nhận ra, người này không phải.

"Công chúa, người không thể chết."

Ta cười nhạt nhìn hắn: "Ta sống hay chết cũng phải xin phép kẻ khác sao?"

"Nếu người chết, quan gia sẽ rất đau lòng."

Ta mỉa mai: "Đau lòng? Hắn cũng có tim à?"

"Quan gia có nỗi khổ tâm, xin công chúa hiểu cho."

"Cứ cho là thế đi, sống chết của ta vẫn không đến lượt người can thiệp."
Ta vung tay hắn ra, tiếp tục bước ra phía giữa hồ.

Hắn không lên tiếng nữa, chỉ từ phía sau ôm chặt lấy ta.

"Người dám bất kính với ta?" Ta giận dữ nói. Đó là lần đầu tiên trong suốt hai mươi năm tịnh tu trong phủ, ta lớn tiếng với một người.

"Thần không cho công chúa chết! Thần... thần... công chúa nếu thấy buồn chán, cần người trút giận, công chúa có thể... có thể... lấy thần."

Lúc nói câu ấy, tay hắn vẫn không buông khỏi người ta. Còn ta, chẳng hiểu là do buồn cười quá, hay là thật sự còn chút gì lưu luyến thế gian này, cuối cùng lại quyết định đi theo hắn.

*

Ngày Trần Cảnh ban hôn cho ta và Phụ Trần cũng là lần đầu tiên ta gặp lại hắn sau hai mươi năm rông rãi.

Tóc đã bạc nhiều, vầng trán in hằn vết thời gian. So với ta, hăn dường như đã già đi quá nhanh rồi. Chỉ có đôi mắt từng khiến tim ta ngừng đập một thời là vẫn như thuở ấy, có khác chăng là hôm nay lại phảng phất chút nét bi thương.

Lưu luyến.

Và tan vỡ.

Quá khứ, như một dòng sông, nhấp nhô sóng trôi qua trước mắt ta.

"Phật Kim, ta nhất định sẽ bảo vệ nàng."

"Phật Kim, đi theo ta... đi theo ta..."

Gần nhau trong gang tấc, cách nhau cả bầu trời.

"Phật Kim, nàng nhất định phải hạnh phúc." Hăn vẫn như thế, rất kiệm lời.

Ta gật đầu, quay mặt đi, trốn tránh ánh nhìn của hăn.

Không buông được!

Đến tận thời khắc ấy, ta vẫn không buông được.

Ta sánh vai bên niềm hạnh phúc bình dị của mình, bỏ lại sau lưng tình yêu, oán hận, nuối tiếc của hơn nửa đời người.

...

Cũng năm đó, hăn nhường ngôi cho hoàng thái tử, bắt đầu dẫn thân vào nghiên cứu tu thiền.

Giống như, cứ như mỗi bước chân ta để lại phía sau, hăn lại lần theo đó mà đi.

...

Lần sau gặp lại đã là mười chín năm cách biệt.

Hắn nằm trên giường, héo hắt nhìn ta, khoé mắt long lanh. Tóc hắn bạc trắng, gương mặt gầy gò lấm tấm đồi mồi, hơi thở yếu ớt như ngọn đèn dầu sắp cạn.

Vậy mà, bàn tay ấy vẫn còn có thể nắm lấy tay ta... rất chặt.

Đôi môi hắn mấp máy, nhưng rồi cuộc vẫn không thể phát ra thành tiếng. Ta nghe không được, chỉ còn biết chăm chú dõi theo đôi môi nhợt nhạt của hắn nhả ra từng chữ, từng chữ một.

"Bê - hạ - có - tha - tội - cho - thần - không?"

Ta cắn chặt môi, nước mắt tuôn dài.

"Tha tội cho người."

Giọt nước đọng trong khoé mắt hắn, cuối cùng, lăn xuống.

TAY NĂM, TAY BUÔNG

Bí Bút Bông
www.dtv-ebook.com

Mộng Vàng Sơn

MỘNG VÀNG SON

Tác giả: Bí Bút Bông, nhạc nền cho truyện "Tay năm, tay buông"

Lời dẫn:

Mùa đông năm Giáp Thân, hoàng đế Huệ Tông triều Lý không có con trai, bị họ Trần đưa vào chùa, buộc lập hoàng thái nữ, truyền ngôi cho công chúa Lý Phật Kim. Công chúa lên ngôi lúc vừa tròn bảy tuổi, tôn hiệu Chiêu Hoàng.

Hậu duệ của họ Trần là Trần Cảnh, khi ấy tám tuổi, vào hầu nữ đế. Nữ đế thích trêu đùa Trần Cảnh. Khi thì nắm tóc, lúc lại đứng lên bóng, tạt nước vào người Cảnh. Những lúc như thế, Cảnh đều im lặng. Đến một hôm, nữ đế nghịch, lấy khăn trầu ném cho Cảnh. Cảnh lạy rồi nói: "Bệ hạ có tha tội cho thần không? Thần xin vâng mệnh." Nữ đế cười: "Tha tội cho người, nay người đã biết nói khôn rồi đấy." Họ Trần biết chuyện, ngầm bày mưu gán nữ đế cưới Trần Cảnh, rồi nhân đấy chiếm ngôi họ Lý.

Trần Cảnh lên ngôi, phong nữ đế làm hoàng hậu, đổi gọi là Chiêu Thánh. Thủ lĩnh họ Trần là Trần Thủ Độ âm thầm bức tử Lý Huệ Tông, rồi giết gần hết tông thất họ Lý trong ngày tế tổ.

Năm Quý Ty, hoàng hậu và hoàng đế mười lăm tuổi. Hoàng hậu sinh được hoàng thái tử, nhưng thái tử yếu mệnh. Suốt mấy năm sau, hoàng hậu mãi vẫn không sinh được nữa.

Năm Đinh Dậu, hoàng hậu và hoàng đế mười chín tuổi. Trần Thủ Độ lấy lý do hoàng hậu không con, bức hoàng đế phế hậu, cưới chị dâu đang mang thai ba tháng để kế thừa dòng dõi. Hoàng đế phẫn hận, bỏ lên Yên Tử.

Trần Thủ Độ mang quan quân đến thỉnh, nhưng hoàng đế không về, lại tỏ ý muốn thoái vị. Thủ Độ thuyết phục nhiều lần đều không được, cuối cùng tuyên bố sẽ dời đô về Yên Tử, toan cấm cờ nêu xây điện, dựng cung. Mãi đến lúc này, hoàng đế mới đồng ý trở lại kinh thành, mọi việc sau đây đều nghe theo Thủ Độ.

Chiêu Thánh bị giáng xuống làm công chúa, giam lỏng trong chùa, sống gần hai mươi năm thanh đặng cổ Phật.

Năm Đinh Ty, quân Mông Cổ tràn sang xâm lược, nhà Trần thắng được.

Tướng quân Lê Phụ Trần nhiều lần có công hộ giá, hoàng đế khen thưởng phong ngự sử đại phu. Phụ Trần góa vợ, được hoàng đế ban hôn cùng Chiêu Thánh, bảo rằng: "Trẫm không có Khanh thì đâu có ngày nay. Khanh hãy cố gắng để cùng được trọn vẹn về sau."

Cuối năm ấy, hoàng đế nhường ngôi cho thái tử, trở thành thượng hoàng, vừa lo chính sự, vừa bắt đầu dẫn thân vào cửa Phật.

Năm nào đấy, vào một chiều mưa, ngài chợt nhớ những mùa xuân đã rất xa. Mùa xuân năm tám tuổi, khi nữ đế đẩy ngài ra chơi đuổi bắt giữa vườn đào, chân trần trên cỏ, cỏ đầy hoa. Mùa xuân năm chín tuổi, khi hoàng hậu thấy ngài mặc long bào, bỗng đứng bật khóc, nằng nặc chỉ vào tấm áo: "Của ta! Của phụ hoàng cho ta mà!", khiến cả cung điện thoáng chốc đều chết lặng. Mùa xuân năm mười hai tuổi, khi hoàng hậu chạy theo đuôi con mèo nhỏ, kéo tay ngài cùng đến dỗ mèo ăn. Mùa xuân năm mười lăm tuổi, khi hoàng hậu đặt đứa con đã chết vào lòng ngài, nài nỉ: "Tay chàng ấm hơn, chàng ôm con... ôm con thêm một lúc xem con có ấm lại được không." Mùa xuân năm mười chín tuổi, khi hoàng hậu bị giáng làm công chúa, từng mím

cười lạnh lẽo hỏi ngài: "Năm ấy ta cho bệ hạ cả giang sơn, bệ hạ có thể lấy gì làm sính lễ?"

Người con gái ấy luôn sống trong oán hận. Oán hận họ Trần, oán hận ngài, càng oán hận chính bản thân mình. Năm mười chín tuổi, khi quyết định rời Yên Tử, chấp nhận cuốn đời mình vào hai chữ "đế vương", ngài đã học cách buông bỏ nhiều thứ, học cách lãng quên nhiều thứ, nhưng nàng thì không.

Nàng chỉ có một mình. Suốt hai mươi năm, chỉ có thể quanh quẩn nơi khoảng sân ấy, chỉ có thể khắc sâu những hồi ức ấy.

Suốt hai mươi năm, ngài biết, nàng vẫn sống trong oán hận.

Khi nỗi oán hận theo năm tháng dần tiêu tán, thứ duy nhất nàng còn nhớ để oán hận chỉ có bản thân nàng.

Người con gái ấy vẫn khiến ngài không yên tâm được. Hai mươi năm qua, thậm chí ngài còn chẳng dám nghĩ về nàng. Mỗi lần nghĩ là mỗi lần không yên tâm được, mỗi lần nghĩ là mỗi lần Trần Cảnh của năm mười chín tuổi rời cung lên Yên Tử lại trở dậy trong ngài. Ngài không thể làm một hoàng đế như thế. Đó không phải cách một người làm hoàng đế.

Khi thời gian đã xóa nhòa quá khứ, cả ái tình, cả lưu luyến, cả đau thương, chấp niệm duy nhất còn đọng lại trong ngài, có lẽ chỉ vón vện bốn chữ "không yên tâm được" ấy mà thôi...

MỘNG VÀNG SON

~Nhạc & Lời: Bí Bút Bông

~Ca khúc cho nhân vật Trần Thái Tông - Lý Chiêu Hoàng, truyện "Tay
năm, tay buông"

Mộng chuyện xưa

Sắc đào dưới mưa

Vương thắm gót ai vội qua.

Mộng người xưa

Hương trần gió đưa

Say bốn mươi năm phù hoa.

Khi chiều buông tiếng chuông

Ai tựa gác ngọc, vọng phương xa

Khói nhang nay phủ kín dĩ vãng xưa

Yên Tử, đào chớm nụ.

Mộng vàng son

Muôn dặm nước non

Giữ thở an nhiên đời người.

https://www.youtube.com/watch?v=YhAe0O5wA_U

TAY NĂM, TAY BUÔNG

Bí Bút Bông
www.dtv-ebook.com

Sơ Lược Lịch Sử Giai Đoạn Lý- Trần

Nhằm giúp các độc giả hiểu hơn về diễn biến trong "Tay năm, tay buông", Bí sẽ tóm tắt một chút về giai đoạn chuyển giao quyền lực từ họ Lý sang Trần.

Sơ lược lịch sử giai đoạn Lý- Trần

Vua Lý Huệ Tông tên huý là Lý Hạo Sảm, con trưởng của vua Lý Cao Tông và Đàm hoàng hậu.

Năm 1209, vua Cao Tông nghe lời gian thần Phạm Du, giết trung thần Phạm Bình Di. Bộ tướng của Bình Di là Quách Bốc khởi binh báo thù cho chủ, đánh vào kinh thành, lập con thứ của vua là Lý Thầm làm vua. Vua Cao Tông phải cùng thái tử Sảm và Đàm hoàng hậu mỗi người một phương đi chạy nạn.

Tại Hải Ấp, thái tử Sảm đã gặp và cưới Trần Thị Dung là con gái của Trần Lý, người đang cai quản vùng này. Trần Lý và Tô Trung Từ tôn thái tử Sảm lên làm vua. Việc này đã khiến vua Cao Tông nổi giận, muốn xua quân đánh dẹp nhưng mưu sự không thành.

Trần Lý và Tô Trung Từ bèn mang quân đánh về kinh thành dẹp Quách Bốc để lập công với nhà Lý. Trần Lý tử trận, Tô Trung Từ đón vua Cao Tông về cung.

Đầu năm 1210, vua Cao Tông đau yếu, sai người đón thái tử Sảm về kinh. Tháng 10 năm 1210, vua Cao Tông chết, thái tử Sảm nối ngôi. Việc đầu tiên vua làm là sai Phạm Bốc và Tô Trung Từ đón Trần Thị Dung vào cung. Gia đình Trần Thị Dung lấy cố giặc già chưa yên nên chưa cho đón.

Vua phong cho cho Tô Trung Từ làm Thái úy phụ chính, phong anh Thị Dung là Trần Tự Khánh làm Chương Thành hầu.

Đầu năm 1211, vua lại sai người đi đón Trần Thị Dung. Lần này thì Trần Tự Khánh đồng ý để bà về triều. Vua phong bà làm Nguyên phi, ngôi vị cao thứ hai trong các cấp bậc phi tần của hậu cung.

Tuy loạn Quách Bốc bị dẹp nhưng nhiều nơi còn cát cứ chưa hàng phục triều đình. Nhiều hào trưởng địa phương, tướng triều đình mang quân ly khai. Họ Trần dẫn binh đi dẹp các sứ quân. Thấy người họ Trần, nhất là Trần Tự Khánh ngày một lộng quyền, một mặt, vua ra lệnh các quan ủng hộ họ Trần, mặt khác, vua vẫn ngầm liên minh các sứ quân khác để chống họ Trần.

Trần Tự Khánh xung đột với các hào trưởng địa phương thân với nhà Lý và có lần xung đột với quân của vua nên Trần Thị Dung bị thái hậu Đàm thị là mẹ vua ghét. Vua nghe lời mẹ, phế truất ngôi phi của bà xuống thành ngự nữ, là cấp bậc thấp nhất của phi tần.

Sau đó, các phe thân nhà Lý cũng như chính Lý Huệ Tông bị Trần Tự Khánh đánh bại.

Đầu năm 1216, Huệ Tông lại lập bà làm Thuận Trinh phu nhân. Đàm Thái hậu cho Trần Tự Khánh là kẻ phản trắc, thường chỉ Trần Thị Dung mà nói là bè đảng của giặc, bảo vua đuổi bà đi, sau lại sai người bảo bà tự sát. Vua biết bèn ngăn lại. Đàm thái hậu bỏ thuốc độc vào món ăn uống của Trần Thị Dung. Mỗi bữa ăn, vua thường chia cho bà một nửa và không lúc nào cho rời bên cạnh.

Tháng 4 năm 1216, các tướng ở Cảo Xã chống lại triều đình. Thế lực của vua không thắng nổi, đành lại quay về nương nhờ anh em họ Trần như trước. Đàm Thái hậu ngày ngày muốn giết Trần Thị Dung, sai người cầm

chén thuốc độc bắt bà phải chết. Huệ Tông ngăn lại không cho, rồi đêm ấy cùng với bà lên đi đến chỗ quân của Tự Khánh.

Tháng 6 năm 1216, Trần Thị Dung hạ sinh công chúa Thuận Thiên (tên húy là Ngọc Oanh).

Họ Trần nắm quyền trong triều, Trần Thị Dung được vua phong làm hoàng hậu.

Vua bị trúng phong, từ đó trở nên đau yếu, tương truyền nhiều lúc phát điên, tự gọi mình là Thiên tướng giáng trần. Chính sự trong triều đều nằm trong tay Trần Tự Khánh.

Năm 1218, Trần Thị Dung hạ sinh công chúa Chiêu Thánh (húy là Phật Kim). Trần Cảnh cũng ra đời vào năm này, nhưng trước công chúa đôi ba tháng.

Năm 1223, Trần Tự Khánh chết, quyền lực lại rơi vào tay em họ Tự Khánh là Trần Thủ Độ. Người anh khác của Trần Tự Khánh và Trần Thị Dung là Trần Thừa được phong là Phụ quốc Thái úy. Công chúa Thuận Thiên được vua ban hôn với Trần Liễu- con trai lớn của Trần Thừa.

Năm 1224, bệnh vua càng nặng hơn. Vua đem chia cả nước làm 24 lộ, chia cho các công chúa, phong Trần Thủ Độ làm Điện tiền chỉ huy sứ.

Tháng 10 năm đó, dưới sức ép của Trần Thủ Độ, vua chính thức nhường ngôi lại cho con gái là công chúa Chiêu Thánh (hiệu là Lý Chiêu Hoàng). Vua lên làm thái thượng hoàng và đi tu ở chùa Bút Tháp, lấy pháp danh là Huệ Quang đại sư.

Trần Cảnh- con nhỏ của Trần Thừa được Trần Thủ Độ sắp xếp đưa vào cung làm Chánh thủ hầu hạ nữ chúa Lý Chiêu Hoàng. Ít lâu sau, Trần Thủ Độ tung tin Lý Chiêu Hoàng yêu thích Trần Cảnh, dựng nên cuộc hôn nhân

giữa Lý Chiêu Hoàng và Trần Cảnh, chuẩn bị bước chuyển giao triều chính từ Lý sang Trần.

Tháng 10 năm 1225, Lý Chiêu Hoàng xuống chiếu nhường ngôi cho Trần Cảnh.

Tháng chạp năm ấy, Lý Chiêu Hoàng bỏ hoàng bào mời Trần Cảnh lên ngôi Hoàng đế ở điện Thiên An.

Triều đại nhà Trần chính thức bắt đầu.

Sau khi Trần Cảnh lên ngôi, Lý Phật Kim (Lý Chiêu Hoàng) được sắc phong hoàng hậu. Trần Thị Dung từ ngôi vị thái thượng hoàng hậu của triều Lý bị giáng xuống thành công chúa Thiên Cực của triều Trần.

Trần Thủ Độ trở thành thái sư, thu tóm toàn bộ quyền hành.

Năm 1226, sau khi làm sư, vua cũ Lý Huệ Tông của triều Lý vẫn thường đi dạo chơi trong kinh thành. Một hôm đi qua chơi chợ Đông, dân chúng nhận ra, xúm lại xem, có người còn khóc thương. Trần Thủ Độ sợ lòng dân nhớ vua cũ, bèn chuyển Huệ Tông vào chùa Chân Giáo.

Một lần Trần Thủ Độ thấy Lý Huệ Tông nhổ cỏ ở vườn, bèn nói: "Nhổ cỏ thì phải nhổ cả rễ sâu."

Lý Huệ Tông đáp: "Điều người nói, ta hiểu rồi." Sau đó, lẳng lặng tự tử ở sau vườn.

Tuy nhiên, thực hư việc Trần Thủ Độ bức tử vua Lý Huệ Tông vẫn chưa được các sử gia thời nay thống nhất.

Không lâu sau đó, Trần Thị Dung lấy Trần Thủ Độ.

Năm 1232, nhân lúc tông thất nhà Lý về quê ngoại ở làng Hoa Lâm làm lễ cúng tổ tiên, Trần Thủ Độ đã làm bẫy sập chôn sống họ, đồng thời bắt

những người sống sót đổi sang họ Nguyễn và một số họ khác để trừ tuyệt hậu họa. Về sự kiện này, Đại Việt Sử Kí Toàn Thư có chú thích "việc này chưa chắc đã có thực".

Cũng năm này, Lý Phật Kim sinh hạ thái tử Trần Trịnh lúc 14 tuổi. Thái tử vừa sinh ra thể chất đã yếu ớt, chẳng bao lâu thì mất.

Năm 1236, từ sau cái chết của thái tử Trần VỊnh, Lý Phật Kim và Trần Cảnh không sinh được đứa con nào nữa. Trần Thủ Độ sợ họ Trần đi vào vết xe cũ của họ Lý năm xưa, ép Trần Cảnh lấy chị dâu là công chúa Thuận Thiên đang có thai 3 tháng- vợ Trần Liễu, cũng chính là chị ruột của Phật Kim, để có người nối dõi.

Việc đó khiến Trần Liễu thù hận cất quân nổi loạn. Trần Cảnh bỏ kinh đô lên núi Yên Tử muốn đi tu.

Trần Thủ Độ phải đích thân lên núi mời Trần Cảnh về cung, mời không được thì đòi xây cung điện cho vua ngay tại núi Yên Tử. Sư Phù Vân sợ quân binh kinh động chôn Phật môn, hết lời khuyên can Trần Cảnh. Cuối cùng, Trần Cảnh đồng ý quay lại kinh đô.

Hai tuần sau, Trần Liễu thế cô, không đối địch được, mới đi thuyền độc mộc giả làm người đánh cá hẹn đến chỗ Trần Cảnh xin hàng. Trần Thủ Độ định chém Trần Liễu, nhưng Trần Cảnh đã lấy thân mình che đỡ cho Liễu nên Trần Thủ Độ không làm gì được. Trần Cảnh sau đó lấy đất Yên Phụ, Yên Dường, Yên Sinh, Yên Hưng, Yên Bang cho Liễu làm ấp thang mộc. Vì tên đất được phong, mà Liễu có tên hiệu là Yên Sinh Vương (An Sinh Vương). Tuy nhiên, Trần Liễu vẫn ầm ức trong lòng, về sau trước lúc lâm chung đã dặn con là Trần Quốc Tuấn (say này là Hưng Đạo Vương) cướp lại ngai vàng.

Công chúa Thuận Thiên trở thành hoàng hậu. Lý Phật Kim bị phế, giáng xuống làm công chúa Chiêu Thánh. Không chịu được cảnh ngọt ngào từ

túng của cấm cung, bà xin với triều đình cho xuất gia đi tu.

Năm 1237, Thuận Thiên hoàng hậu sinh hạ hoàng tử Trần Quốc Khang (thật chất là con Trần Liễu), về sau được phong Tĩnh Quốc Vương.

Năm 1240, bà hạ sinh thái tử Trần Hoảng, sau này là vua Trần Thánh Tông.

Năm 1241, bà tiếp tục hạ sinh hoàng tử Trần Quang Khải, tức Chiêu Minh vương sau này, là một người có nhiều đóng góp lớn trong cuộc chiến quân Nguyên- Mông lần thứ nhất.

Năm 1248, Thuận Thiên hoàng hậu qua đời.

Năm 1254, quân Mông Cổ đánh chiếm nước Đại Lý (Vân Nam, Trung Quốc ngày nay), muốn đánh chiếm Đại Việt để tạo thế gọng kìm bao vây Nam Tống. Các đoàn ngoại giao của Mông Cổ được phái sang Đại Việt đề nghị mở đường cho quân đội Mông Cổ đi qua để lên đất Tống, nhưng các vua Trần từ chối.

Cuối năm 1257, đầu năm 1258, chiến tranh bùng nổ.

Vua dân nhà Trần áp dụng chiến thuật 'vườn không nhà trống' ở kinh đô Thăng Long, khiến quân giặc gặp khó khăn về lương thực. Đại Việt sau đó phản công, quân Mông Cổ lập tức bỏ thành Thăng Long rút lui về nước. Toàn bộ cuộc chiến lần thứ nhất chỉ diễn ra trong vòng khoảng nửa tháng, với chỉ khoảng 3-4 trận đánh lớn.

Cuối tháng giêng năm 1258, sau cuộc chiến chống quân Mông Cổ, Trần Cảnh phong cho Lê Phụ Trần làm Ngự sử đại phu, sau đó mang công chúa Chiêu Thánh (tức Lý Chiêu Hoàng) gả cho ông.

Tháng 2 năm đó, Trần Cảnh nhường ngôi cho con, trở thành thái thượng hoàng. Sau khi giúp con làm quen với việc trị quốc, ông bắt đầu chuyên tâm

ngiên cứu về Phật pháp.

Sau khi kết hôn cùng Lê Phụ Trần, công chúa Chiêu Thánh sinh được một trai một gái.

Năm 1264, Trần Thủ Độ qua đời.

Tháng 4 năm 1277, Trần Cảnh mất.

Tháng 3 năm 1278, công chúa Chiêu Thánh mất, kết thúc cuộc đời sóng gió. Bà không được thờ chung với các vua triều Lý, mà thờ riêng tại một khu vực khác, gọi là Đền Rộng.

(Nguồn: Đại Việt Sử Ký Toàn Thư, Wikipedia)